

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Stavr. Dr. GH. CIUHANU

ABONAMENTE:
Pentru 1 An . . . Lei 300
Pentru 6 luni . . . Lei 150

Romania

25 bani Posta

Nemurirea în doctrina profană și religioasă.

De Pr. Teodor Sărac, Fughiu-Bihor.

Se vorbește foarte mult despre nemurire. Ea a fost și este cenitul preocupărilor omenești, căci ea este de veacuri și milenii și va fi, în întreg viitorul omenirii, setea sufletului omeneșc.

În adevăr, omul văzându-se mic și slab, supus neputinței și morții, nu-și poate închipui, care este rostul și menirea lui, dar — mai ales — care i va fi soarta în cadrul „existenței”... Pe un animal — fără intelect și sensibilitate psihică, fără putere de a-și examina propria ființă — nu-l interesează soarta sa, ci trăește numai dintr'un instinct, căutând, în virtutea acelui instinct, să-și conserve viața. Pe om însă, care își dă seama de existența sa și-și examinează ființa, nu-l poate desinteresa misterul existenței sale, scopul și mai ales soarta ce-l va aștepta. Concluziile meditațiilor adânci, cu privire la propria ființă, omul și le a formulat (sau i-s'au revelat) în sensul că el, cea mai nobilă ființă, înzestrată cu intelect și sensibilitate adâncă, nu poate să existe numai așa ca și o floare sau ca un animal oarecare, ci trebuie că lui îi este hărăzită o altă menire și o altă soartă; el trebuie ca să trăiască în veci, cu alte cuvinte, el este nemuritor. Deosebirea este însă că această credință în nemurire omul și-a explicat-o în diferite feluri. Doctrina profană explică într'un fel nemurirea, iar cea religioasă într'alt fel.

Să vedem acum, în mod sumar, care este doctrina profană despre nemurire și care este cea religioasă, făcând un paralelism între ele și trăgând la sfârșit concluzii asupra însemnătății lor pentru viața noastră sufletească.

Înainte de a intra în materia subiectului, trebuie să spunem, că există un punct deosebitor între doctrina profană și cea religioasă, care le face pe amândouă să se depărteze una de alta. Acest punct deosebitor este credința doctrinelor religioase în existența unei lumi viitoare, de dincolo de lumea terestră, pe care însă doctrina profană o respinge...

Nu vom intra în analiza acestui punct deosebitor, a celor două lumi: terestră și supra-terestră, căci timpul și spațiul nu ne permit aceasta, dar din momentul când omul este o ființă psiho-fizică, e de sine înțeles că, în el fiind două lumi, există și în afară de el aceste două lumi, iar doctrinele se deosebesc tocmai din neacceptarea — din partea amândurora — a existenței acestor două lumi... Dacă omul ar fi numai fizic, ar fi muritor, dar fiindcă în el există și o parte de spiritualitate, el intră prin aceasta în lumea

spirituală, a nemuririi. Dela această credință în spiritualitatea nemuritoare își trage origina doctrina religioasă despre nemurire.

Dintre toate ființele de pe pământ, singur omul este nemuritor, căci „dintre toate făpturile Pământului, ale apelor, cea mai aproape, până la identitate, de chipul lui Dumnezeu și de asemănarea Sa sfântă, este omul” (Ovidiu Papadima: „O ordine creștină a noastră: rânduiala”, în Universul literar din 14 Mai 1938.)

Despre existența lumii viitoare, marele pedagog creștin, Fr. W. Foerster, în cartea sa: „Hristos și viața omenească”, la pag 16 din traducerea românească, zice: „Lumea sensibilă în care trăim, suferim și murim, nu este unica și adevărata lume, ci numai substanța mai grosolană în care tinde să se manifeste și să se desfășoare o lume mai înaltă și mai curată de dincolo de timp și spațiu, lume care singură este adevărata obârșie a ființei noastre”... „Gândurile și simțămintele noastre — zice Joubert — sunt numai începuturile gândurilor și simțămintelor, care își așteaptă desăvârșirea într'o altă lume”.

Revenind la chestiunea principală, doctrina profană despre nemurire se împarte în mai multe sisteme.

Primul sistem de acest fel este *panteismul*, care, profesând unitatea materiei și a existenței în general, conține că omul este nemuritor, în sensul acele, unități a lumii.. Dacă întreaga existență (Dumnezeu și lumea) este una și aceeași, atunci omul este nemuritor, ori în ce stare s'ar găsi, întrucât intră în marea unitate a lumii, a materiei și a existenței.. Dar cât de subredă este această teorie se vede și de acolo, că dacă totul e una, atunci nu mai este vorba despre nici-o individualitate.. Ori, noi vedem, că omul este o ființă personală, cu individualitate proprie, distinctă chiar și față de ceilalți indivizi omenești și cu atât mai vărios față de celelalte ființe pământești..

Al doilea sistem de doctrină profană este *materialismul*, învățând că substanța lumii este eternă și există numai materia. Deci, prin moarte nu pierd și nu se distruge nimic, ci numai se desface în părți... „Nimic nu se creiază și nimic nu se pierde în natură, — zice marele chimist francez Lavoisier, — ci totul se transformă numai”... Nemurirea ar consta, deci — după acești apologeți ai materiei — din faptul că, nedistrugându-se nimic, totul este nemuritor, trăgând concluzia, că omul, fiind fiul materiei, iar materia fiind nemuritoare, eternă, și el este etern, nemuritor..

Cât de vagă și de desasperantă teorie este aceasta se vede din faptul, că ei neagă orice spiritualitate. Omul fiind însă o ființă spirituală, această teorie cade dela sine, transformându-se într'un verbalism sterp și în suspine neconsolatoare...

Al treilea sistem, mai avansat, dar totuși incomplet — în doctrina profană — este *eroismul* lui Thomas Carlyle și Auguste Comte.

După acești mari filosofi, omul este nemuritor, trăind în memoria urmașilor. Nemurirea aceasta însă, spre deosebire de cele dinainte, se referă nu numai la corpul ci și la spiritualitatea individului. Ei spun, că eroii, oamenii mari ai societății omenești sunt nemuritori, căci ei, chiar după moartea trupească, trăesc în sufletele celor vii. Dar teoria aceasta păcăluște — ca și celelalte două — din mai multe puncte de vedere... Teoria aceasta nu vorbește despre nenumirea corpului, nici despre cea a sufletului, ci despre cea a toștului om... Ființa și dualismul ce există în om, nu-l interesează pe aderenții acestui sistem... Dar particularitatea și greșala fundamentală constă din aceea, că nu sunt considerați nemuritori, decât oamenii mari, geniile, talentele, iar marea majoritate a oamenilor sunt uitați, pierduți, morți pentru vecie...

...Prima teorie consideră nemurirea ca o confundere a individului distinct în marea unitate a existenței, a două, în masa totalitară a eternei materii (individualitățile vor reintra în tot...) Lumea — în cazul acesta — ar fi numai un cuptor transformator, iar individualitățile, jocul aceluia cuptor...

Teoria a treia consideră nemurirea în mod prea parțial, destinată fiind numai oamenilor mari... Adevărul e însă, că orice om însetează după nemurire; și a li-se împlini dorința numai onore, e o nedreptate care nu cadrează cu dreptatea unei ființe Supreme, atotdreaptă, atotbună, atotînțeleaptă... Numai cel ce nu cred în existența unui Dumnezeu personal și atotdrept, pot să fie aderenții unui astfel de sistem, căci numai dacă nu există Dumnezeu poate fi vorba despre nemurire, ca despre o luptă ce se dă între diferiți indivizi omenești, învingând aceia cari au calități mai mari...

Spre deosebire de toate acestea, doctrina religioasă și îndeosebi *doctrina religioasă creștină*, în viață, că toți oamenii sunt nemuritori, în virtutea naturii lor nemuritoare, creația de Dumnezeu; sunt nemuritori cu sufletul toți oamenii, indiferent dacă e omul geniu, poet, scriitor, rege, sărac, bogat, bun sau rău. Ba mai mult, doctrina religioasă creștină se extinde chiar și asupra corpului, zicând, că și el va învia odată „din stricăciune spre nestricăciune“, ca să trăiască în veci...

Iată, deci, cum doctrina religioasă este cea mai bună... Ea combină teoriile profane despre nemurire; completează pe cele dintâi și explică și desăvârșește pe cea din urmă...

Nu poate fi vorba despre adevăritatea primelor sisteme, pentru că omul nu e o simplă materie ce se confundă în masa amorfă a materiei generale sau în unitatea totalitară a existenței, ci este o individualitate proprie, cu scop deosebit și soartă deosebită. Apoi, omul are nu numai materie (corp), ci și spirit (suflet) Spiritul este, prin înseși calitatea lui, nemuritor, care totodată spiritualizează și materia ce-l adăpostește. Toate acestea, însă, sunt cu dorința și voința Ființei Supreme, alui Dumnezeu, prin Care „viem, ne mișcăm“; dela Care am sosit și spre Care mergem...

Doctrina religioasă creștină explică și desăvârșește teoria „eroismului“; ea face distincție între trup și suflet, iar nemurirea o extinde asupra tuturor oamenilor... Toți oamenii sunt nemuritori, nu numai oamenii mari. O singură deosebire este însă între ei: unii sunt nemuritori spre fericire, iar alții spre osândă... Transformarea de care vorbește Lavoisier este numai o transpunere din lumea aceasta în lumea cealaltă; e o trecere dintr'o viață în alta... Moartea fizicului omenesc este numai o moarte aparentă, văzută cu ochii sensibili, trupești... Ea este însă în fond o trecere dela această viață spre viața cealaltă, când, chiar și trupul, care este materie, va învia și va trăi în veci, spiritualizat în Împărăția lumii viitoare. „Despărțirea platonice a spiritului de natură este inevitabila condiție pentru spiritualizarea naturii („Hristos și viața omenească“ de Fr. Foerster, pag 41 din traducerea

Preotul în „Străjerie“)

— Câteva lămuriri și îndemnuri —

Către frații preoți.

(Urmare din nr. trecut)

Pentru a veni în ajutorul preoților doritori de bune izvoare informative vom recomanda, mai târziu, un șir de cărți bune, cari vor putea fi întrebuintate cu foarte mare folos.

De sigur că prin aceste câteva recomandări generale, nu s'au epuizat mijloacele și ocaziile, care le are la îndemână preotul pentru educarea creștinească și străjerească a tineretului și pe cari spiritul inventiv și creator al preotului devotat acestei înalte misiuni le poate găsi și adapta momentului și împrejurărilor locale la infinit, totuși trebuind să fie oarecum un minim al unor obligațiuni, pe cari preotul neapărat va trebui să le îndeplinească, slujind și Biserica și „Straja Țării“, pentru care am schițat recomandările de mai sus, pe cari, în încheiere, le vom rezuma astfel:

Preotul colaborând, în mod obligator, în „Straja Țării“, este dator:

1. — Să săvârșească *servicii religioase*, oricâteori i se cere sau crede el însuși că este nevoie să se facă, precum Te-Deum-uri, aghezme, jurăminte oficiale, și alte dife-

rite rugăciuni și ierugii la inaugurări de stoluri, la sfințiri de pavilioane naționale, la serbări și solemnități străjerești, la excursii și organizări de tabere... etc.

În privința acestor slujbe, făcute de cele mai multe ori în aerul liber se recomandă, ca preoții să le facă în chip lămurit, cuviincios și solemn, ca să impresioneze, nu să plictisească asistența.

2. — Să rostească *cuvântări* morale, religioase, patriotice sau și *predici* potrivite împrejurărilor, la cari se cere iarăși multă atenție, concentrare și bun simț, să nu se lungească cuvântarea în vorbărie deslănată, fără miez, ci să fie scurtă, concisă, documentată și entuziastă, păstrând totdeauna la temelie cuvântării ideea predominantă religioasă și înfrumusețând-o înainte de toate cu citate scurte și bine alese din Sf. Scriptură și din literatura patriotică a Bisericii noastre.

3. — Să explice *textul biblic*, la desfășurarea ceremonialului străjeresc, având grijă să aleagă texte cât mai scurte și mai plastice, cu o singură idee dominantă, și să facă o explicare iarăși scurtă, concisă și însuflețită, încheiând, pe cât se poate, cu repetarea textului biblic (dacă nu e prea lung), spre a-l imprima în memoria micilor străjeri. Programul străjeresc limitează timpul pentru anunțarea și explicarea textului scripturistic la 4-5 minute, înțelegând prin această explicare nu o predică, ci numai o scurtă înviore a sentimentului re-

rom.). În această împărăție a lumii viitoare, omul va trăi în veci, cu trup și suflet; nu se va confunda cu materia sau în alt mod al teoriei profane, ci va trăi fiecare, în mod individual și distinct... Unii însă se vor bucura iar alții vor suferi, după natura faptelor din lumea aceasta... „Omul e astfel punctul, minuscul, de viață în care se întâlnesc se armonizează, spiritul dumnezeesc și lutul materiei. Prin chipul său pământesc, omul îndeamnă spre desăvârșire lumea necuvântătoare și neanimată; prin sfinții săi „omul înalță ceace e mai curat pe pământ spre treptele dumnezeirii“... („O ordine creștină a noastră: rândulala“ de Ovidiu Papadima, în „Universul literar“ din 14 Maiu 1938).

Deosebirea, deci, dintre doctrina profană și cea religioasă, cu privire la „nemurire“, este mare. Cea profană este incompletă și prea desiluzionistă; cea religioasă este completă și mângâitoare. Pe când una confundă individualitățile sau păstrează nemurirea numai pentru cei mari, cealaltă oferă nemurire tuturor oamenilor, fără deosebire și în mod individual, fiind, prin aceasta, cea mai adevărată doctrină și cea mai potrivită pentru sufletul omenesc însetat după nemurire.

Ea este cea mai mare mângâiere a omului în fața mormântului, în fața morților iubiți, a haosului morții, a pesimismului pentru trecerea acestei vieți, căci cel ce crede în Dumnezeu, care ne-a creat cu un scop anumit și ni-a promis nemurirea, acela nu poate fi desiluzionat; nu poate fi trist și nefericit, căci pesimismul său profan e compensat cu optimismul religios, cu speranța nemuririi și a unei vieți vecinice, nu numai pentru unii oameni sau numai pentru o parte a ființei omenestii, ci pentru toți și pentru întreaga ființă: trup și suflet...

Cuvânt de deschidere

la Adunarea generală a Secției Arad (23 VI. 1938.)

de președintele pr. Fl. Codreanu.

*Prea Sfințite Părinte Episcop,
Cucernici Părinți și Frați.*

În cuvântul de deschiderea adunării noastre din

ligios, sau o fugitivă dar puternică imprimare a unei idei morale, sau un sugestiv îndemn la luptă bună, cu un cuvânt, o fulgerătoare, dar solemnă improspătare a datoriei de a și înălța gândul la Dumnezeu și de a-și înviora inima de dorința pentru fapta morală.

De aceea se impune, ca o primă datorie a duhovnicului străjer, să nu lase momentul acesta pur religios, atât de delicat în tot programul străjeresc, ca să-l utilizeze cei necheamați și poate străini de biserică; în deosebi să nu admită ca această explicare biblică, ce echivalează cu un scurt ritual să fie făcută de copii, cum se obișnuiește de alocurea, unde preotul e absent dela datorie.

4. — Să învețe pe copii rugăciuni și cântări religioase, evident cântări ale bisericii noastre, stăruiind asupra memorizării temeinice a rugăciunilor celor mai importante, a poruncilor și obligațiilor impuse de biserică, a crezului, fericirilor, etc. cari, spre jena noastră, nu sunt cunoscute credincioșilor noștri.

5. — Să obișnuiască și să oblige pe străjeri a îndeplini practicile religioase, înțelegând, că adevăratul creștin ortodox își arată „ortodoxia“ lui nu numai în cunoașterea și afirmarea formală, ci în practicarea obligațiilor bisericii sale, prin frecventarea bisericii, prin chemarea preotului pentru săvârșirea rugărilor, prin ajutorarea, înzestrarea și întreținere

anul trecut, am încercat să arăt trebuința de a fi, noi, preoșii, împăciuitorii celor învrăbiți. Aveam atunci în vedere partidele politice cari, azi, nu mai sunt și secetele, din cari ni-au mai rămas. Spuneam atunci, că dragostea este singura putere de împăciuire și de îndreptare.

Dragostea creștinească, singură, poate duce la stricarea păreții vrăjbei și poate aduce pacea, și cu Dumnezeu și a fratelui cu frate.

Dragostea aduce unitatea.

Faceți o privire peste istorie, cumpăniți frământările de azi și veți vedea, că niciodată n'au suspinat popoarele dorind unitatea, cum doresc azi o unitate în marginile lor etnice. După furtuna înăbușitoare a internaționalismului, care a băntuit lumea, azi avem un fel de aversiune față de el, ca față de o boală urâtă.

Gândiți-vă, ce încordare s'a făcut și se face în Italia, pentru unitatea neamului. Mai omogen din punct de vedere religios, neamul Italian a trecut mai senin prin încordarea aceasta. Din lupta surdă dintre *fascism* și *catolicism* pentru creșterea tinereții, la noi au ajuns abia câteva răbufniri. În Germania, lupta e mai răsunătoare și mai aprigă, tocmai din pricina mai multor confesiuni. Știrile contradictorii, ajunse la noi, au făcut pe unii să vadă în hitlerism un dușman al Bisericii, al creștinismului, al religiei. Informațiile bune îl arată în altă lumină. Conducătorul tinereții german a spus: „Nu poți fi un bun german, dacă negi pe Dumnezeu“. Față de acuzațiile c'ar fi dușman al religiei, dar că ar fi alunecat în erezie, același conducător a zis: „Dacă faptul de a lubi neamul nostru german... constituie o erezie, atunci noi — fără îndoaială — acceptăm să fim eretici. A fi o națiune, iată religia noastră.“ (Baldur von Schirach).

Franța, care dela revoluția din 1789 a luptat pentru drepturile omului, azi, prin cei mai mari fii ai săi cheamă la o unitate a Francezilor. Rând pe rând, am putea lua toate neamurile; și pretutindeni vom găsi același dor de unitate a neamului.

La noi, însă noua Constituție e o chemare la unitate. Unora li se pare noua Constituție ca o străn-

bisericii, prin ținerea posturilor și îndeplinirea poruncilor bisericesti, prin cunoașterea și respectarea sărbătorilor ortodoxe, prin viețuire morală, cuviincioasă și cu folos semenilor săi, prin evitarea injurărilor, a violențelor, a furturilor, a răzburării, a traiului nelegiuit... etc.

6. — Să cultive simțul *solidarității*, a frăției și prieteniei corecte, începând cu legăturile din familie, trecând la solidaritatea camarazilor din cuibul străjeresc și sfârșind cu solidaritatea largă națională a membrilor marii familii a neamului și patriei, în fruntea căreia veghează cu părintească dragoste și grijă Regale.

7. — Să organizeze (în deplină înțelegere cu comandanții stolurilor) *excursii* pe la Mănăstiri, monumente istorice, locuri memorabile de eroism național sau de evlavie religioasă sau de valoare artistică; să viziteze cu copiii satul (mahalaua), spre a cunoaște nevoi și mizerii ce trebuiesc ajutate, sau spre a înălța troițe, a săpa fântâni, a croi drumuri, a ridica împrejmui, a îngriji chimitire, a infrumșa locuri importante în localitate; să colinde cu ei, văi și dealuri, spre a face pe copii să îndrăgească pitorescul țării noastre și să iubească și să respecte pomii, florile, holdele, paserile, animalele și toate gângăniile nevinovate, cari vor ocrotirea omului...

8. — Să păstreze, în genere, un cât mai strâns con-

care în chingi. Părerea aceasta e însă numai din pri-
ona desmățului de mai înainte. De fapt, atât la orașe,
cât mai ales la sate, azi se lucrează mai mult; e mai
multă pace; e mai multă bunăînțelegere și disciplină;
este tot e mai multă unitate.

S'a spus de către unii, că această așa zisă strân-
gere în chingi a fost pentruca să putem face față în-
tâmplărilor ce se pregăteau și se pregătesc în lume.
Noi însă știm, că cei mai buni și mai luminați fii ai
neamului au cerut această strângere în chingi și a-
ceastă chemare la unitate. Iată, ce scria unul din a-
cești fii al neamului: „Factorii principali ai statului
sunt: *pământul, sângele, sufletul și credința*... Na-
țunea sau neamul e o identitate istorică, o omogeni-
tate de sânge, o comunitate de suflet, o viață de vii-
tor” (Nichifor Crainic: Programul statului etnocratic).

În fața chemării la unitatea neamului sau a nea-
merilor singuraticе, s'a pus întrebarea: Nu cumva nă-
ruința spre unitate în felul acesta este o manifestație
a șovinismului? nu e, oare, o greșeală din punctul de
privire a unității neamului omenesc întreg?

Am arătat, că în Germania unitatea neamului
e înălțată la rangul de religie. În adevăr, acelaș con-
ducător al tineretului german a zis, într'un mare dis-
curs al său: „Pentru noi, a servi Germania, înseamnă
a servi lui Dumnezeu. Dacă astăzi activăm ca buni
Germani, noi ne mișcăm după legea lui Dumnezeu”.

Dar noi n'avem trebuință de învățatura unora
sau altora, oricât ar fi ei de luminați. Noi știm de
veacuri, că Hristos Domnul nostru a venit pe pământ
ca Fiul unei *Mame*; Și-a trăit copilăria în sânul unei
familii; începătura minunilor și arătarea măririi Sale

fact și cât mai prietenesc raport cu elevii și comandanții
străjeri, neuitând o clipă, de a observa permanent o atitudine
demnă, de înaltă finută morală, care impresionează mai mult
ca orice în legăturile preotului cu credincioșii, mici și mari,
și care este cea mai convingătoare predică vie în fața oa-
menilor.

Rezumând aceste obligații, pe cari de sigur că cei mai
mulți din frați le cunosc și le practică, voi fi prea bucuros
și recunoscător, dacă voi primi din partea cucernicilor mei
câteva diferite propuneri și mi se vor arăta unele experiențe
în legătură cu organizarea activității confesoratului străjeresc.

Mulțămesc anticipat pentru orice sugestie bună și voi
fi fericit să înregistrez de pe acum, prin comunicările cari mi
să face pe calea scrisului, interesul pentru activitatea pa-
storală, preotească și didactică, în legătură și cu „Străja Țării”,
ca apoi să le constat și să le confirm la fața locului, în in-
specțiile, pe cari le voi face la parohiile, bisericile, precum și
la stolurile străjerești din Eparhia noastră.

Tot așa repet îndemnul către cucernicii preoți, de-a porni
o cât mai largă și entuziastă activitate în această direcție și
de a-mi semnala, prin rapoarte amănunțite, tot ce lucrează pe
pământul acesta în parohia lor, ca să-i pot propune la timp
la Prea Sfințitului Mitropolit, spre a fi recomandați diul
Comandant al „Străzii Țării”, pentru cursurile de inițiere și
pentru viitoarele demnități ale preoților străjeri

Dorind tuturor cucernicilor preoți ai Eparhiei noastre
spor la munca nouă pastorală, în latura străjerească, le strâng
făcându-le din toată inima

Sănătate

Econ. Em. Vasiloschi

Revizor Eparhial și Inspector Arhidiacezan
al Străjeriei

(Biserica Toma Cozma, Iași)

a făcut-o cu starea Sa de față la întemeierea unei
căsnicii, la nunta din Cana; noi știm că, după aceea,
a plâns pentru Ierusalim și pentru *neamul* în mijlo-
cul căruia Se născuse și trăise, și numai la încheie-
rea lucrării Sale pământești S'a rugat și pentru toți
cei ce vor crede întru El, prin cuvântul apostolilor,
ca toți una să fie.

Cu alte cuvinte, noi știm că toată lumea, tot nea-
mul pământesc e chemat la o unitate; dar nu putem
înțelege unitatea neamului omenesc fără unitatea din
sânul fiecărui neam.

Nu lumea, nu oamenii, nu amenințarea întâmplă-
rilor ce pot să vină, ci însuș Hristos Mântuitorul ne
cere să lucrăm, să muncim, să trudim și să ne sfin-
țim în primul rând pentru unitatea neamului nostru.

Pentru aceasta, știind că în noaptea întru care
s'a vândut și mai vărtos Insuș pe Sine s'a dat pen-
tru viața lumii, rugându-Se pentru apostoli, avem cre-
dința că și pentru noi S'a rugat, zicând: „Eu pentru
aceștia mă rog, nu pentru lume mă rog, ci pentru cei
pe care mi i-ai dat, că ai Tăi sunt... Sfințește-i în adevă-
rul Tău...” Cu această credință luminață ne vom sărgui
în catehizarea copiilor, în predicile către cei vrășnici
și, prin toate învățăturile, să vestim *unitatea familiei,*
unitatea comunei, unitatea *neamului*; pentrucă acea-
sta este singura scară nemincinoasa ce va duce cu
vremea și fără de care niciodată nu vom ajunge la
unitatea neamului omenesc, la „*pacea a toată lumea*”.

Cu aceste gânduri, rugând pe Tatăl nostru care
este în ceruri, să ne sfințească gândurile, cuvintele și
volința ca și aci să fim toți una, vă întâmpin pe toți,
Părinți și Frați, cu respectuoasă dragoste și declar
deschisă adunarea generală ordinară a secției noastre
din Asociația Clerului „*Andrei Șașuna*”.

Prea Sfințite Părinte Episcop!

E cel dintâi prilej, când ne cinstiți adunarea ge-
nerală a secției noastre și ne faceți bucuria de a fi
în mijlocul nostru, ca stăpân și părinte.

Cunoaștem însă dragostea ce ați ar tat față de
Asociațiunea Clerului și față de părțile ei constitutive
totdeauna și ca arhiepiscop al Orășii, precum și de mai
nainte, ca arhimandrit și ca protosingel.

Știm că dragostea aceasta față de Cler se înte-
meiază pe cunoașterea strădaniilor, a bucuriilor și a
durerilor noastre.

Cunoașterea aceasta o aveți — ar zice altul —
pentrucă, din luptător în tranșee, azi sunteți rânduit
de Dumnezeu a fi comandant. Noi însă credem, că și
cunoașterea bucuriilor și a durerilor și dragostea pen-
tru noi toți, o aveți, fiindcă, din frate ce ați fost, azi
sunteți părinte al nostru.

În numele adunării noastre Vă mulțămesc pen-
tru cinstea ce ne faceți și Vă zic: Bine ați venit!

Binecuvîntează, Preasfințite Părinte!

Cuvântarea

**P. S. Sale la Adunarea generală a Secției
Arad a Asociației Clerului.**

(Rezumat scurt).

Este primul prilej neoficial când ne găsim față în
față. Binecuvîntează acest prilej, care-mi dă puțința a
avea, cu frații mei, contact direct dela suflet la suflet.

Particip și doresc să fac din adunare un prilej duhovnicesc de mântuire duhovnicească și înfrățire comună.

Gândindu-mă la originea preoției, eu nu o găsesc exclusiv la locul dela Matei când Mântuitorul, după înviere, îi trimite pe Apostoli să propovăduiască Evanghelia, ci ceva mai înainte. Anume ni se spune, la Ioan, că, la Cina cea de taină, Ioan sta pe pieptul Mântuitorului. Toți apostolii erau de față, dar numai unul putea să se razine pe piept: cel mai aproape, care era Ioan. Atunci a fost pus începutul preoției, care este legătura cea indisolubilă de dragoste între Mântuitorul și Apostoli.

Preoția este voluntariat, care ia naștere din dragostea față de Hristos, zice sfântul Ioan Gură de Aur.

Ea are trei îndatoriri. Prima îndatorire, și cea mai de căpetenie, este *slujirea celor sfinte*, despre care sf. Ioan Gură de Aur zice, că este mai sublimă decât slujirea ingerilor și arhanghelilor, cari nu se pot atinge de trupul Mântuitorului. De aceea preotul trebuie să fie totdeauna conștiu de misiunea sa la servirea lor. Dar să ne întrebăm, oare n'am banalizat noi, cumva, Sf. Taine? Ele trebuiesc slujite totdeauna *proaspăt*, ca și când ai săvârși Sf. Liturghie, prima dată. Rugăciunea și meditația, te ajută la această pregătire. Fiecare trebuie să împrumute, dela alții, foc sacru prin citirea cărților celor dăruți de Dumnezeu, (Recomandă indeosebi cartea Păr. Vintilescu). Acestea — rugăciunea, meditația, lectura — înalță duhul preotului.

A doua îndatorire a preotului este de a *învăța* a fi vecinic nou. Fondul învățării e același, forma însă vecinic nouă. De aceea trebuie să se predice întotdeauna, neîncetat, vecinic viu și niciodată adormit.

A învăța înseamnă a fi profet. A tâlcui învățătura lui Iisus Hristos.

În țara noastră, când a avut Biserica mai multă înțelegere și sprijin, din partea Statului, ca azi? Noi n'am luptat pentru primirea fineretului; el ni-a fost dat. Pe umerii preoșimii sunt așezate nădejdiile Țării, viitorul ei de aur, sau prăpastie. Putem noi sta nepăsători? Cea mai mare nenorocire pentru un preot și satul său, este de a fi el dispensabil. El nu trebuie să fie dispensabil, dar se poate face dispensabil, prin faptul, că nu știe tâlcui vremurile.

A treia îndatorire este a guvernării sau conducerii sufletelor, culmea idealului preoțesc.

Întrunirile preoțești diferă de cele laice. Mirenii aduc, în întruniri, lumea din afară. Adunările preoțești trebuie să aibă altă notă. Trebuie să aibă nimbul spiritualității. Să nu ne coborim în adâncimea noroiului. O întrunire preoțească este și trebuie să, fie un fel de cuminecare spirituală. O mărturisire comună de credință.

Și fiindcă Mântuitorul este prezent, acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui, Îl rog să trimită Duhul Său cel sfânt asupra activității Adunării de față.

Adunarea Generală a Clerului din Secția Arad. *)

De Pr. N. C.

Intr'un cadru cu adevărat sărbătorec s'a ținut în Arad, la 23 Iunie c., Adunarea Generală a Secției

*) Rămăs din Numărul trecut, care s'a tipărit mai din vreme,
Redacția

Arad din Asociația Clerului „Andrei Șaguna“. Adunarea a fost onorată cu prezența P. S. Sale Părintelui Episcop Dr. Andrei Magieru.

Președintele, P. C. Sa Parintele Florea Codreanu, într'un cuvânt de deschidere bine închiegat și documentat, făcând o caracteristică a timpurilor în care trăim, arată, că împlinirea datorințelor către stat și națiune, se face în virtutea credinței în Dumnezeu și că la unele popoare, aceste datorințe, constituie, ele înșile, un fel de religie.

Luând cuvântul P. S. Sa, — care pentru prima dată se află față către față, cu preoșimea din întreaga Eparhie, — în cuvinte clare, pline de înțelepciune și de o largă înțelegere a lucrurilor și vremurilor în care trăim, arată, că preoșia își are originea în legătura indisolubilă a dragostei dintre Mântuitorul Iisus Hristos și Sf. Sai Apostoli. Preoșimea are trei îndatoriri mari, chiar sublime: *slujirea celor sfinte*, la care preotul, prin citire continua de lucruri duhovnicești, trebuie să caute să fie mereu proaspăt, ca la prima sa liturghie: *învățarea*, care — deși învățătura lui Iisus Hristos are același fond, are totuși o formă mereu nouă, de unde și obligația preotului de a predica încontinuu; și *guvernarea sau conducerea sufletelor*, care este culmarea idealului preoțesc.

Termină prin invocarea Sf. Duh, asupra activității Asociației.

Urmează raportul secretarului despre activitatea din anul 1937, din care se constată că, dacă unele cercuri religioase și-au împlinit datoria, activând în ogorul Domnului, apoi altele au stagnat, caracteristică a vremurilor. Se ia la cunoștință, cu avizul pentru despărțămintele și cercurile culturale vizate să-și facă datoria.

La fel, se ia la cunoștință raportul casierului și al comisiei de control.

La punctul propunerii, în urma propunerii Pr. Remus Oancea, se decide a se interveni la forurile în drept, ca în noua Lege administrativă ce se proiectează, preoșii să fie trecuți cu drept de vot deliberativ.

Discuțiile încep a deveni și mai vii în jurul chestiunii salarizării preoșilor. La sfârșit se hotărăște a se înainta de către birou un memoriu, factorilor în drept, precum și P. C. S. Părintelui Dr. Gheorghe Cuhandu, care face parte din comisia de armonizare a salariilor.

La chestiunea unificării asociațiilor preoțești din întreaga țară, după stăruitoare discuții, se primește propunerea comitetului, de a se face pașii necesari, în spirit federativ între oaltă și mergând mână în mână și paralel cu organizația bisericească.

După acestea președintele ridică ședința, pentru ca peste câteva minute să o deschidă din nou, ca ședință extraordinară, convocată în scopul modificării Statutelor Fondului de ajutor.

Făcând-se discuția pe articole, Statutele se primesc în felul cum au fost proiectate și publicate în „Biserica și Școala“, cu o singură modificare. Ținându-se seama de faptul, că fondul nu este în situația de a acorda ajutoare, această parte din art. 8 se abandonează.

Președintele, apoi închide Adunarea, mulțumind celor prezenți, pentru concursul dat la soluționarea problemelor puse la ordinea de zi.

Cuvântul papei la congresul euharistic internațional dela Budapesta.

Redăm acest cuvânt, după revista „La Croix”, No. 16.966 din 31 Mai 1938 dela Paris, așa cum ni-a fost pus la dispoziție, în traducere, de C. Sa părintele Petru Boldor din Ohaba-Timișoană.

Cuvântul, după cum ni-o spune numita revistă franceză din Paris, a fost ascultat de mai mult ca 600 mii de pelerini „entuziaști”, cum se spune „ai euharistiei”, și a fost rostit de papa, în latinește, la radio, cu prilejul liturghiei pontificale.

Cât de puțin „euharistică” a fost această cuvântare a papei se vede din împrejurarea, că pontificalele Romei numai a rostit de trei ori atributul „euharistic”, făcând aluzie la „viața euharistică”, „vălul euharistic” al Mântuitorului în sf. Cuminecătură, și „adunarea voastră euharistică”.

Iar încolo, cât de mult unghurească în spirit și în formă a fost cuvântarea preinsului „infallibil” și „vicar” — până la excludere — al lui Hristos Domnul, se vede din toată țesătura gândului și a vorbeli din partea primă a cuvântării.

Publicăm această cuvântare, fără alt comentariu decât acela, pe care și-l va face, în gândul său, fiecare român evlavios și patriot bun, în fața vârtejului revizionist, pornit dela Budapesta și susținut, așa de pe lașă, de însuși capul bisericii apusene.

Iar pe ceice, de printre noi, deși români, se complac în situația de servi umili și următori în mod sclavic al doctrinei Romane și al jurisdicției pontificale — de-aftăia ori poliglote în cursul istoriei universale, îi punem, prin această reproducere, în fața unui examen public de conștiință, mai ales politică și națională românească, cerându-le să ne combată, dacă greșim, ori să-și tragă consecințele cinstele, dacă mai au în sufletul lor o simțire românească, întreagă și nevicată de dogma Romană și de jurisdicția pontificală. Iată, acum, cuvântul în chestie :

În acest moment, când minunata invenție a Radiofoniei ne permite să Vă vorbim cum ați fi prezenți cu această dragoste părintească ce nu cunoaște distanța, ni-se pare că ne-am afla din nou în capitala Ungariei, deoarece, iată, înainte cu câțiva ani noi am vizitat Budapesta și am avut marea onoare de a-i admira nu numai monumentele trecutului, ci și credința ancestrală și lucrătoare a poporului unghuresc. Noi îi păstrăm o amintire plăcută : după un timp atât de lung s'ar zice că lucrările, amintirile voastre și gloriile voastre ne învie în ochii noștri și suscită în noi o profundă admirație. Noi vedem încă în Duh, statuia equestă a regelui apostolic Sf. Ștefan, care se ridică pe bastionul pescarilor, ni-se pare că binecuvintează pentru vecinicie poporul său, că protejează acest popor pe care l-a luat sub paza sa, îi obține ajutorul cerului, Sf. Ștefan, căruia se zice că Prea fericitul Petru, totdeauna viu în urmașii săi, i-a oferit regatul său și n'a voit să primiască decât dela el putere regală. De fiul său Emeric, adolescentul sfânt, care în floarea vieții a sburat în patria vecinică. Noi ne reamintim viața lui prea sfântă, caracterul lui atât de dulce, și cum am făcut o acum câțiva ani cu ocazia celui de al 9-lea centenar dela moartea sa, Noi îl propunem ca model tineretului catolic.

Deasemenea noi vedem în spirit atăția bărbați și femei ieșite din nația voastră, în particular Sf. Elisaveta, Sf. Ladislau rege, eminenți în virtuți evanghelice cari, prin strălucirea vieții lor și exemplele lor însemnate, au ilustrat Un-

garia și i-au făcut un fel de renume de neînvinși, împotriva dușmanilor numelui de creștin și a civilizației europene.

Spre voi, deci, dintru început, prea iubiiții Noștri fii din Ungaria, spre voi se întoarce inima Noastră

În acest moment, prin grația divină care, alimentează viața euharistică, pentru voi, Noi cerem dela Dumnezeu, nu nu mai această liniște a păcii, fără de care nu poate exista pace adevărată, ci și demnitatea păcii, la care are dreptul poporul ungar (?)

Apoi Noi binecuvântăm cu o inimă părintească pe toți acei, cari au venit din toate țările să participe la Congresul din Budapesta, și în timp ce Mântuitorul nostru, ascuns sub voalul „euharistic” dar vizibil într'un fel ochilor credinței, repurtează un mare triumf, în unire cu voi, noi îi cerem stăruitor, ca divina Sa acțiune să întreprindă și se afirmă în felegierile cari nu lipsesc, prin speranța pe care vom găsi-o în timpuri mai bune ; să Se îndure deasemenea, să ascundă de pe orizont norii prevestitori de noi furtuni, prin razele divine ale luminii Sale și prin acțiunea binefăcătoare a grației Sale. Să se milostivească să facă să înceteze marea mahnire din inima noastră, ștergând tulburarea din suflete, împrăștiind întunecimile lor.

Noi acordăm o binecuvântare particulară iubitelui cler și iubitelui popor ungar și implorăm toate binefacerile pentru guvernanta acestui regat apostolic, cari, recunoscând în legatul Nostru propria Noastră persoană, l-au primit cu alătea onoruri și au lucrat cu însuflețire și concordie pentru fericitul succes al Congresului !

Facă Dumnezeu, ca adunarea voastră euharistică, umplând toate sufletele de dragostea pe drept numită lege a întregii evanghelii, să aducă din belsug cele mai bogate roade, nu numai roade trecătoare, ci dintre cele mai durabile, să vă nutrească credința, ce ați primit-o dela strămoșii voștri ; să introducă în voi speranța bunurilor cerești ; să animeze și să întreprindă flacăra dragostei divine, generatoare de virtuți creștine, în așa fel ca, îndemnați de exemplul celor buni, chiar și acei cari s'ar fi îndepărtat cu tristețe de Christos Domnul nostru, să revină fericiiți în brațele sale, și ca binecuvântarea lui Dumnezeu atotputernicului să se coboare peste voi și să Vă rămână pentru totdeauna.

Ortodoxia în Cehoslovacia

De P. F.

Scrim acest articol cu gândul de a arăta : Care este situația Ortodoxiei în Cehoslovacia.

Deși numărul ortodocșilor din Cehoslovacia nu este prea însemnat, nu înseamnă că pentru noi ar fi indiferenți acești frați, cari mărturisesc aceeași credință, ca noi.

Datele pe cari le publicăm sunt oficiale, și le deținem din surse sigure.

Este foarte curioasă comparația, pe care o putem face între statisticile din 1921 și 1930 :

Otodocși la 1921 :	Ortodocși la 1930 :
După districte: Cechy 7.292	14.828
Moravia 1 687	9 695
Selzsko 242	
Slovensko 2 879	9.073
Rusia Subarpatină 60.997	111 987
73 097	145.583 ¹⁾

¹⁾ Numărul total al populației este de 10 831.696, conform statisticii din 1930. Majoritatea populației fiind catolici, în Boemia, 5.316.448; Moravia 3 061.631; Rusia Subcarpatină 69.262.

În consecință, numărul credincioșilor a crescut la dublu. Cărui fapt se datorește această creștere a numărului? N'o știu! În tot cazul ea este îmbucurătoare.

Numărul ortodocșilor este cel mai compact în Rusia Subcarpatină cu 111.987 suflete, aceștia sunt Rutenii.

Există actualmente 2 episcopi. Una la Praga și alta la Munkacevo. Aceasta din urmă n'are o organizație definitivă, decât de foarte puțin timp. Până la 1931, la conducerea acestei episcopii se perindau episcopi delegați din partea Bisericii Sârbești. (Redăm și numele lor: Dela 1921 — 926 episcopul Dositeia din Niș, 1927 episcopul Irineu al Nového-Sadu-lui, 1928—1930 Serafim al Stipu-lui și în 1931 Iosif al Bitoliei). În 1931 este ales episcop definitiv Dr. *Damaschin Grdanckého*, instalat la 6 Decembrie 1931, care conduce și azi eparhia *Munkacevo*-ului.

La Praga păstorește P. S. Sa Episcopul Gorazd (înainte de a fi hirotonit episcop se chema Matel Pavlik). S'a născut la Hrubá Vrbka, în 26 Maiu 1879. A făcut călătoriile prin Rusia, înainte de război, și a avut o mare dragoste pentru Ortodoxie. În 1921 editează ziarul „*Za pravdon*” (Pentru adevăr), care apare până la 1929, când este înlocuit prin organul oficial al Bisericii Ort. Cehe.

El a căutat să câștige pentru Ortodoxie pe membrii Bisericii naționale Cehe (aproximativ 1.000.000 credincioși), când aceștia se desfac din sânul Bisericii Catolice. Nu a reușit, în schimb, a ajuns să strângă rândurile credincioșilor săi.

Până la înființarea Episcopiei din Praga s'au întâmpinat mari dificultăți, pe cari credem de bine a le menționa.

La 1920 se înființează la Praga o societate „*Ceskoslovenska abec pravoslavna*” (Comunitatea ortodoxă Cehă), cu scopul de a crea o Biserică națională ortodoxă Cehă, conform art. 4 din Statutul societății. Fiindcă din punct de vedere canonic depindea de Biserica Ingoslavă, se intervine la Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe sârbești, în mai multe rânduri, pentru aranjarea situației (la 8 Martie, 4 Maiu, 31 Iunie). Este trimis ca delegat episcopul Dosoftei, la 5 Martie 1921, pentru aranjarea situației.

Ministerul Cultelor recunoaște societatea mai sus amintită, la 31 Martie 1922, conform copil din 1874 art. 68. — La 15 Iunie același an, este ales arhimandritul Sawatij și alegerea lui este recunoscută, la 30 August 1922 (conform decretul 89 037).

Arhimandritul Sawatij este sfințit episcop la Constantinopol, în 4 Martie 1923 și, în același lună, patriarhul eliberează un tomos prin care ridică la rangul de Arhiepiscopie Biserica Cehă și în plus îl dă 2 episcopi sufragane (Moravia și Rusia Subcarpatină). Tot în același lună eliberează decretul pentru episcopul Sawatij, prin care-l face șeful Bisericii Cehe.

Ministerul Cultelor cere schimbarea statutelor societății, în care să se introducă funcțiunea de arhiepiscop — care nu era introdusă. Credincioșii sunt nemulțumiți și cer convocarea unei adunări generale a delegaților tuturor comunităților. Ei doreau să rămână în legătură cu Biserica sârbească, până la transformarea în biserică antocefală.

Adunarea generală se ține în 1925, este ales episcop Gorazd și alegerea lui este întărită de guvern la 9 Decembrie 1925 (decretul 492085). Recunoașterea lui din partea Sf. Sinod al Bisericii sârbești se întâmplă la 23 Aprilie 1926, în 23 Februarie 1926 preia

conducerea Bisericii. Episcopul Sawatij se plânge în mai multe rânduri Ministerului Cultelor și Curții de Casație, în schimb, cererea lui este respinsă.

Menționăm faptul, că până la data de 17 Iunie 1928 ajutoarele primite din partea statului au fost aproape inexistente pe seama Bisericii ortodoxe.

Sf. Sinod al Bisericii sârbești, cu No. 378 din 12 Martie 1929 reglementează raporturile Bisericii cehe cu Biserica sârbă. Sunt cuprinse în 5 articole. Primul prevede, ca dintre candidații aleși de adunarea eparhială să fie hirotonit episcop, din partea patriarhului dela Belgrad, acela care este confirmat de guvern. Articolul 2 prevede chestiuni dogmatice.

Administrația ambelor eparhii este centralizată la Praga; preoții sunt socotiți funcționari de stat pentru faptul, că conduc registrele cari sunt în același timp recunoscute și de Stat.

Desprindem un fapt foarte curios: Din numărul total de parohii existente la 1932, majoritatea parohiilor sunt călugări (Ieromonahi, Egeneni și arhimandriți). Dece? Explicația nu pare a fi așa de dificilă, și lată, de ce: ajutorul pe care-l acordă statul, Bisericii ortodoxe, este foarte mic în raport cu celelalte culte, și ele nu acopăr nevoile Bisericii.

Biserica unită, care numără 585.406 credincioși, primește la 1932 suma de 8.362.600 kc (koroane cehe); iar Biserica ortodoxă abia 663.000 kc. În raport cu Biserica Unită ar trebui să primească 2.079.512 kc.

Evident, Biserica Ortodoxă este nedreptățită. Explicația este foarte ușoară, când ne gândim că majoritatea populației este catolică și guvernele sprijinesc curentul de catolicizare.

Cu toate piedecile cari l-se pun, ea s'a dezvoltat și sperăm că vom prospera. Un singur lucru, care pentru noi pare foarte trist, este: că n'au școale teologice, în cari să primească cunoștințele teologice vîlorii preoți ortodocși.

Noi le-am putea veni foarte ușor în ajutor, acordând fiecare eparhie (mă gândesc la acelea din Ardeal) măcar 2 burse pentru tinerii cehi, spre a le da posibilitatea să studieze la Academile noastre. Ar fi, poate, cel mai mare ajutor pe care l-am putea da deocamdată.

De altfel, ar fi de dorit să strângem legăturile cu ei, spre a-i întări și a le ajuta să recâștige pe acela, pe cari dintre ei i-a răpit viclenia catolică¹⁾.

Viața eternă

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Viața, așa cum o trăim, nu ne mulțumește decât în parte, fiindcă avem multe aspirațiuni, ideale și toate ne fac să ne gândim la viața eternă.

Viața umană trebuie să conțină un simbol de dragoste, de generositate, de abnegație, altfel e lipsită de farmec.

Valorile spirituale vor fi purtătoarele idealului uman, omul prin structura lui psihică se înalță, tot mai mult, cu sufletul la Dumnezeu.

Creștinismul conține în esența sa întreaga metafizică a iubirii — elanul creștin te aduce înspre fărmițele vieții eterne; fără morala creștină lumea n'ar putea

¹⁾ Ca bibliografie, m'am servit de două lucrări: a) *Pravoslavna cirkev soym prislusnikum*, și: b) *Pametni spis o Právnim postaveni cirkeve pravoslavne 1932*.

ajunge la multiplele binefaceri, în viața socială, culturală și economică.

În lumea noastră domină o putere a Voinții divine. „Dumnezeu” conduce, în mod tainic, orânduirea lumii. Noi oamenii ne conducem după o lege supremă a iubirii, iubirea față de natură și Dumnezeu.

Religia creștină nu-i o religie pesimistă, ea-i de un optimism deosebit; ea nu-i împărțește pe oameni în clase, așa cum făcea religia brahmană; nici despre neantul budist nu-i vorba; nu găsim în religia creștină nici acel pesimism grecesc — nul Ea e dor de viață, viață plină de spirit, plină de elan generos și această viață creștinească cere imperios „viața eternă”.

Viața eternă e o consecință logică a Dumnezeului etern. Opera vieții eterne ni-o amintește, în termeni atât de frumoși, Evangheliile.

Evangheliile conțin învățătura creștină esențială și pozitivă. „A te apropia de Dumnezeu înseamnă a fi unit sufletește, a trăi viața lăsată de Dumnezeu, a trăi în eternitate cu El, până atunci, când va sosi clipa măreată a judecării vecinice”.

Oricâte eforturi ar face omul politic, filosoful, savantul, pentru a deveni posesorul forțelor naturale, el nu va reuși niciodată, dacă nu va căuta să atingă idealul evanghelic.

Acțiunea creștină ne dă avântul eroic al faptelor bune; cu răceala sufletului, fără compătimire și îngăduință, nu putem obține „ocrotirea cerurilor”.

Și în Creștinism, mai bine ca în oricare altă religie, se vede opera de edificare a sufletelor; întreaga învățătură creștină nu face altceva decât să ne arate viața sufletelor, a acelor suflete chinuite de idealul creștin — ideal atât de mareș, care te face să uzi toate necazurile vieții lumești și, cu gândul împăcat cu Dumnezeu, să duci Crucea sfântă până la izbânda definitivă.

Trecând, dec peste micimele zilnice, contemplând frumseța vieții eterne, să ne întoarcem la pacea și dragostea lui Dumnezeu.

Studiul vocalizelor în cântarea bisericească

De diaconul *Octavian Lipovan*, profesor.

Biserica noastră ortodoxă, încă depe timpul lui Constantin cel mare, a început a cultiva artele bisericești, ajungându-se la un progres dezvoltat și original a stilului bizantin, atât în ramura picturii cât și în a arhitecturii. E viu admirată și azi biserica Sf. Sofia din Constantinopol, care este un monument de artă pentru toate timpurile, iar pentru ortodoxism, focar de inspirație.

Interiorul biserici este alcătuit pentru sunetele vocale, și nu instrumentale; iar vocea, amplificându-se în rezonatorul cupolelor, se formează sunetul, clar în amploarea lui și înțelegibil. Vocea omenească este materia cea mai superioară în arta sunetului, pentru că vorbește direct sentimentelor noastre, apoi se adresează rațiunii. În vechime, toate artele, împreună cu arta muziciei, erau considerate ca superioare științelor; iar numirea de muzică o avem dela grecii antici, cari considerau pe cântăreți ca protejeși ai zeilor, după cum și poporul nostru spune despre oratori și cântăreții talentați, că au dăru de la Dumnezeu.

Fizitul nostru posedă cel mai perfect instru-

ment muzical, fiindcă poate reda cu vocea, în toată perfecțiunea artistică, manifestările noastre sufletești, fiind seamă de respirația rotativă, postarea sunetului și pronunțarea vocalelor.

Limba românească are, dela natură, timbru frumos vocal; dar o *interpretare greșită a vocalelor compromite timbrul, făcându-l chiar insuportabil.* Deci nu e de ajuns să cunoaștem numai cântările, ci prin o disciplină a mersului melodic, a unei pronunțări, redată prin o tehnică lipsită de mimică teatrală, să caracterizeze iscusința cântărețului.

Un timbru urât devine suportabil prin o corectă pronunțare a vocalelor; deci preoții și cântăreții de strană ușor se pot obișnui a cânta înțelegibil, dacă se conformează unei simple reguli, auzită dela un mare maestru al cântului; „*Cântarea nu este decât o vorbire corectă*”.

Un orator trebuie să impresioneze prin claritatea temperamentului expresiv a frazelor bogate în idei; iar un cântăreț poate impresiona, cu ajutorul diferitelor expresii dinamice dela forte până la piano, evidențiindu-se *flecarea literă și silabă de a fi pronunțate, în melodie, așa cum se citește.*

O vioară sau un pian dacă nu ar avea cutia de rezonanță, ar da un sunet foarte slab, iar un sunet vocal gutural, devine imperceptibil.

Vocea trebuie sprijinită cu respirația, și postată în masa nazală având tendința sunetului de a se sprijini în rezonator, unde sunetul amplificat primește un timbru, care este o originalitate personală.

La emisiunea sunetului nu înțeleg o expresiune nazală, intenționată și forțată, ci sunetul pus în vibrațiune cu ajutorul coardelor vocale formându-se în ceriul gurii; dantura, împreună cu părțile din mască, dă o emisiune metalică, care străbate ușor undele aeriene, și prin claritatea vocalelor face posibilă o audiere estetică.

Pentru a se câștiga o rutină în cântare, de regulă să se reciteze textul rar, iar vocalele deschise exprimate liber, gura deschisă, chiar o mică exagerare în o silabizare cântată melodos, creiază studiul vocalelor.

Pentru obținerea unui rezultat, e de dorit să se cânte melodii complete, pe diferitele silabe care urmărește plasarea vocii prin pronunțarea corectă a textului; exemp: consonantele; *no, na, ne, ni...* acest *n*, năzuește a plasa vocea la locul ei natural în rezonator, iar vocalele *o, a, e, i*, cântate în consonanță cu *n*, va crea înălțuirea și dexteritatea exprimării cuvintelor melodice, redată cântând.

Metoda de predare a cântecului frumos e pretențioasă și puțin complicată, de noi ne interesează dicțiunea vocală, *năzuindu-ne de a fi ascultați cu plăcere, iar nu a tortura pe ascultători cu o dicțiune vocală defectuoasă**; iar din combinațiile vocale melodice să nu se creeze cuvinte cari nu corespund cu demnitătea cântărețului.

Cântarea noastră bisericească ne conduce estetic, în liniile ei curgătoare, după mersul melodiei fie în

Defectele, ca defectele, cari încă trebuiesc înlăturate. Dar ce să zicem de *afectările bolnave*, ale multora, cari strică și mai mult efectul cântării bisericești adevărate, coborându-le la bolboroseli ori la schimbarea valorii tonice a unor vocale și chiar consonante. Sperăm să revenim. Dar pentru acum, atâta!

Redacția

urcare sau coborâre, dacă nu o îngreunăm cu sughițuri sau diferite înfloriri.

Este o greșală, când se susține, că o melodie, încălțată cu toate ornamentele posibile, ar da o expresiune sentimentală. O asemenea ornamentație forțată dovedește neseriozitatea și neiscușința cântărețului. Deci, eliberând melodia de aceste încâtușeri, expresiunea intervalelor cu mersul lor logic și timbrul vocal va merge pe drumul corect a cântu'ui frumos.

Biserica și Stalin.

de pr. A. Cuznețov.

Anul trecut, pentru Biserica ortodoxă rusă, s'a încheiat cu numeroase procese foarte sumare, în urma cărora o mulțime de episcopi și de preoți au fost pur și simplu împușcați. Stalin a folosit tactica de exterminare fizică a clerului, sperând astfel în victoria sa finală asupra Bisericii. Dar realitatea l-a arătat, că în urma miilor de martiri acum uciși, stă poporul întreg: țărani, muncitorii, armata și chiar tineretul studios.

Iată, ce spune revista bolșevică „Sovjetscoe Studentscestvo”, Studentimea Sovietică: „În internatele studențești se pot găsi icoane frumos aranjate și împodobite, chiar cu candela aprinsă; asemenea se pot găsi icoaște puse deasupra patului, iar la studenți și cruculițele legate la gât”. E vorba de Internatul studenților mediciniști din Moscova.

Acest fapt este prea semnificativ. Oare, nu Medicina și Științele naturale erau considerate, de cel fără Dumnezeu, ca cea mai puternică armă în lupta cu superstițiile și prejudecățile religioase? Și de fapt, câți intelectuali, prin atingerea cu legea „desvoltării celulelor organismului”, au pierdut credința! Dar realitatea sovietică, cum se vede, servește ca un mijloc antirabic contra necredinței, trezind în cetățenii săi setea nemărginită de Dumnezeu.

Studentimea poartă cruculițele la gât. Soldații, pe ascuns, fug din cazarme până la biserică, ca să aprindă înaintea icoanei Sf. Nicolae o luminiță. Iar când, în cazarmă, lumina se stinge, atunci se poate auzi rugăciunea rostită pe șoptite. Acolo ai putea să surprinzi o lacrimă de călță, o lacrimă de deznădejde sau de mulțămire, care, încet-încet, se scurge pe obrazul bolșevicului...

Văzând o astfel de situație, Sovietele au luat măsuri, ca profesorii să-și lase lucrul obicinuit și să se ducă în toate garnizoanele, pentru a ține soldaților conferințe antireligioase.

Dar armata cu credință în Dumnezeu, înseamnă înfrângerea lui Stalin; înseamnă, că ultima șansă pentru stăpânirea asupra poporului rusesc și pentru triumful absolut al bolșevismului, e pierdută.

Totodată suntem în pragul unui nou proces, unde pe banca acuzațiilor vor figura doi foști comisari: Bubnov și Caminschi. Bubnov, fost comisar al departamentului Instrucțiunii, e acuzat că manualele școlare editate cu aprobarea sa, în loc de a susține materialul antireligios, conțineau istoria religiunii, și făceau cunoscut elevilor viața celor mai însemnați Servitori ai ei. Apoi, în timpul când a condus comisaratul Instrucțiunii, a permis învățătorilor și părinților copiilor să înceapă anul școlar cu Te-Deum, iar în Săptămâna Patimilor, copii, cu aprobarea tacită a corpului didactic, s'au spovedit și s'au împărtășit.

Iar Caminschi, fostul comisar al Sănătății Publice, e chemat să răspundă parecă pentru aceea că,

fiind cu adevărat om cult și cu educație aleasă, a rămas străin de băltoaca morală sovietică. Apoi, dânsul a știut să păstreze respectul științei și, ca un adevărat intelectual, a considerat că Medicina trebuia să servească omenirii și nici de cum scopurilor Ghepeului.

Afară de aceea, acum, dânsul e chemat să răspundă: de ce n'a fost așa de crud, ca să poată opri intrarea în spital a preotului chemat de moribund? de ce n'a fost așa de cinic, ca să oprească pe mama, care a adus prescură copilului său bolnav de moarte, icoașă sau cruculiță pusă pe pieptul celui ce-și dă ultima suflare?

În fața acestor realități, Stalin e silit să reînceapă și lupta ideologică contra religiei. Campania celor fără Dumnezeu s'a intensificat. Muzeul antireligios din Moscova, în grabă s'a îmbogățit cu obiecte noi spre acest scop. Mille de placate cu inscripții, prin care s'au concretizat lozincile acestel propagande și prin care se vestește activitatea contra-revoluționară a clerului și necesitățile exterminării și urmelor religiunii de pe pământul sovietic. La comandă, sosesc grupurile vizitatorilor, sub conducerea unui comunist organizator. Muncitorii sunt conduși de secretarul partidului, iar soldații sunt însoțiți de „politruc” — „îndrumătorul politic”. Conducătorul grupului răspunde pentru cel absent. Toate grupurile de vizitatori sunt primite de instructori, cari pe baza datelor științifice (?), placate fabricate anume, „lucrează” publicul, dovedind adâncă religiozitate... a lui Troțchi și legătura lui cu clerul. Iată deci un nou truc iscodit de mintea pervertită a bolșevismului.

Amenințarea bolșevică a maselor cu restaurarea capitalismului, cu contrarevoluția n'a avut efect; și inimile credincioșilor sunt strâns legate de păstorii lor martiri. De aceea, perversitatea bolșevică caută mijloace mai eficace pentru acest scop.

Troțchi și Patriarhul Tihon... O, dacă inimile credincioșilor ar fi prinse, ar fi seduse cu astfel de apucături; dacă credincioșii ar crede, că numele sfânt e amestecat în înțelegere cu conducătorii bolșevismului, atât de odloși lor, atunci socoteala lui Stalin ar avea baza reală!

De sigur, o astfel de manevră este o margine extremă de autocompromitere. Și dacă bolșevismul a ajuns până acolo că, pentru îndepărtarea poporului de biserică, e necesar să o unești cu promotorii bolșevismului, numai atunci ea poate să devie de nesuferit, atunci moralmente pentru bolșevism lupta e deja pierdută.

Bolșevismul, în lupta sa cu Biserica, a cercat toate mijloacele, pe cari le oferă mintea fără scrupule și dușmănia satanică; dar ultima încercare a lui, de a compromite Biserica prin alianța ei cu foștii conducători ai bolșevismului, ne arată că ceasul vrăjmașilor ei a sunat.

Viața, adevărata viață, care în adâncul întunericului sovietic, plin de bestialitate și de teroare fără pereche, se luminează cu focul lui al luminiiilor din bisericile așa de urgite de Stalin, nu poate fi atinsă, pentru că aceasta viață se razimă pe adânci rădăcini istorice de viață creștinească și, pe lângă aceasta, pe credința călăită în suferințele și încercările regimului sovietic de 20 de ani. Această credință a întărit pe cel slab, iar celor desnădăjduți li-a reinot puterea de a suporta ceea ce e insuportabil.

Deci, reînvierea sufletului credincios, iluminată de nădejdea triumfului final, o vedem în zilele noastre, pe pământul călcat de vrăjmașii lui Dumnezeu.

Ce ar ajuta la dezvoltarea religioasă-morală a poporului?

de Ierom. Ștefan Lucaciu.

Pentru a putea răspunde la această întrebare, eu cred că e necesar, să facem o cât de sumară analiză a vieții religioase-morale a credincioșilor noștri, luând ca centru de activitate o parohie. După aceasta analiză, în câteva cuvinte, vom arăta ceea ce deschilibră viața religioasă-morală a poporului, iar în concluzie, remediile de o mai accentuată intensificare a credinței, în sânul credincioșilor noștri.

Natural, că în cadrele unui articol, fie chiar de revistă, n'avem putința să răspundem în mod mai detaliat, la ceea ce ne-am propus mai sus. Dar cu toate acestea, ne vom nizi să dăm un răspuns pe cât se poate de satisfăcător.

Psihologia religioasă a parohienilor e ușor de aflat, ținând cont întâi de toate, de manifestările lor în viața familiară, de intimitatea pe care și-o acordă unul altuia, de respectul pe care-l au față de autorități și, în sfârșit, de manifestarea lor, pe teren bisericesc, ca membri ai comunității bisericești.

Făcând abstracție de faptul, că aceste manifestări nu se realizează în plinătatea idealului lor, totuși, putem să afirmăm, că fibrele sufletești ale parohienilor, nu sunt corupte de tot, — și dacă sunt în decădere, apoi acest fapt se datorește unor factori în afara de ei lor.

Credinciosul bisericii noastre simte o necesitate sufletească, de a sta într-o permanentă comunione cu supranaturalul, comunione pe care el o vrea realizată numai prin biserică.

Căutând să citești în sufletul lui, acest adevăr îl vei afla și dacă totuși nu și-l mărturisește prompt, observi cum pe fața lui apar îndoieli și e stăpânit de o lipsă de încredere. El se vede pus în situația de a avea numai datorii, pe care nu și-le poate explica; iar drepturi adecă o satisfacere a setei lui sufletești parcă nu are; în sufletul lui parcă nu-l încetățenită pacea lui Hristos și de aici urmează deschilibrul vieții lui și faptul, că e obsedat de preocupări materiale.

Lipsa de încredere în cel ce stau în contact permanent cu el, formează pârguia intimă a credinciosului nostru.

Ori cât de multă și sistematică muncă ar depune un preot devotat, în parohia sa, totuși, activitatea lui în mare parte e influențată — și într'unele cazuri complet paralizată — de impediamentele de mai sus.

Poporul nostru românesc, popor de păstori și iluminat de credința Bisericii ortodoxe, dacă nu se afirmă destul de hotărât, în raport cu rolul lui istoric, pe care e menit să-l îndeplinească, ca element dominant și religie dominantă a României întregite, săpând singur la temelile prestigiului său religio-moral — se potrivește de următoarele fapte și împrejurări:

1. Intelectualitatea noastră în majoritatea cazurilor — onoare excepției — are un alt cult, decât cultul credinței lui Hristos — cultul tenebrului al francmasoneriei, a indiferentismului și a egoismului personal. Nu se mai simte nimeni obligat a lua parte, din datorință și convingere, la cercetarea regulată a bisericii, la primirea Sfințelor Taine, la prosperarea bisericii și a așezămintelor ei de ordin caritabil sau cultural-economic, ci rămân indiferenți.

2. Oamenii înstăriți de azi nu se mai chinuesc

cu gândul de a fi citori, membri fondatori și ziditori de biserică, de case culturale și alte așezăminte de caritate.

Văzând poporul, că pătura de sus și înstărită, e indiferentă față de ceea ce are el mai scump — de biserică și de alte instituții, unde el să-și găsească pacea și liniștea sufletească — atunci, pe lângă toată predica unui energic și devotat preot, nu se poate ajunge la rezultatul dorit; și, în mod fatal, își pierde și ei credința, apucând pe căi greșite ale căror urmări de azi nu le poate nimeni nega.

3. Propaganda diferitelor secte, cu caracter anarhic și distructiv, slăbește în mod permanent caracterul religio-moral al poporului nostru. Sectele religioase mai sunt ajutate, în acțiunea lor, de diferite curente sociale, cum e de ex. comunismul, socialismul, francmasoneria, iudaismul, nudismul și altele.

Toate sectele, cu coaliții lor, fac să slăbească forțele morale și religioase ale națiunii și caută să deștepte în fiecare fiu al său, pornirile animalice și răsvrătitoare contra firii lui.

Literatura pornografică, ravagiile alcoolului, ale avorturilor și natalității din ce în ce mai scăzute, sunt efectul acestor curente.

O altă cauză destul de importantă, a lipsei de progres pe teren religio-moral, ar fi și lipsa de unitate și uniformitate de acțiune, a tineretului de ambele sexe.

Iată, cum din câteva exemple se poate vedea, cum ideea de autoritate spirituală scade.

Acestea boale cu consecințe atât de dezastruoase își au ecoul până și în cel din urmă cătun de viață românească și toate lovesc în biserică și în slujitorii ei.

j

După ce am arătat factorii determinanți, ai acestui dezechilibru religio-moral, să căutăm, după posibilitate, remediile acestui dezastru, răspunzând cu soluții la punctele lui:

1. E de datoria Statului să dea posibilitate Bisericii dominante, să-și crească filii, care sunt cetățenii lui, în duhul învățaturii lui Hristos. Căci fără de o revenire la chipul și asemănarea străbunilor, care erau într-o toate creaturile Bisericii, nu poate fi vorba de vre-o salvare.

Biserica, prin conținutul ei divin, se va menține chiar neținând seamă de numărul credincioșilor ei. Puterea ei nu stă în numărul credincioșilor, ci în harul dumnezeesc, care-o stăpânește.

Puterea Statului stă în număr. Un popor e puternic numai prin numărul fiilor săi, voinei la trup și eroici în suflet. Ori, aceasta sănătate sufletească și trupească nu se poate câștiga decât numai imitând zilnic pe Hristos, și nu simbolurile nocturne ale ocultismului masonic și marxist.

2. Să se scoată în evidență meritul mare al citorilor și fondatorilor de biserică și de alte așezăminte de caritate publică — prezentându-se nu numai ca niște fondatori ai unor obiecte de artă, ci ca uni, care au pus bazele întăririi sufletelor noastre prin mărinimoasa lor dăruire. Și că ne vom putea menține numai printr-o adunare de capital moral și material pus cu toată dragostea noastră în serviciul Bisericii și a Neamului.

3. O catehizare a credincioșilor despre învățăturile Bisericii, arătându-li-se totodată și falsitatea dogmatică a sectarilor și a tuturor eterodocșilor.

Concomitent cu Biserica trebuie să fie sesizată și autoritatea de Stat, căci putem să afirmăm, că pericolul sectar, înainte de a fi un pericol bisericesc, e întâi un pericol național. Analizând ideologia lor, ajungem la constatarea, că ele în fond au un substrat comunist, materialist, anarhist și nihilist. Prin urmare putem să concludem, că problema sectelor religioase, înainte de a fi o problemă bisericească, e o problemă de Stat. Francmasoneria, iudalismul, nudismul ș. a. au același soartă.

4. Tipăriturile de orice natură să vadă lumina zilei numai după un prealabil aviz al autorităților bisericești și de Stat.

5. Producerea și consumarea alcoolului, care e începutul tuturor boalelor, să fie reglementată mai strict, prin legiuiri de Stat, și după cazuri, să fie întrebuintat numai după recomandăția medicului.

6. Ravagiile avortului și a mortalității infantile, care pustiesc și nimicesc orașele și satele noastre, formează o problemă de primă preocupare.

În jurul acestor probleme, trebuie formată o mistică religioasă. Un cult al mamei, un cult al copilului. Dar acest cult nu poate fi viabil, decât numai altolalt pe cultul religios al Măicii Domnului. Cultul acesta are nevoie de un fundament religios. Că doară nu Statul și nici mentalitatea laică, ci Biserica e aceea care ne poruncește: „Creștești și vă înmulțiți și umpleți pământul și stăpâniți-l”.

O regenerare a poporului nostru nu se poate face, decât numai reasezând viața pe normele religioase și morale date de Biserica și ajutate de condițiile economice și igienice, pe care Statul e dator să le creeze.

7. Tineretul de ambele sexe să fie organizat în diferite societăți religioase, cum ar fi de ex. „Societatea Sf. Gheorghe.” Pe lângă catehizația necesară, tineretul să fie îndemnat la acte de caritate, de disciplină.

8. Preotul zilelor noastre, ca să poată satisface înalta sa misiune, ca el să se poată ridica și jertfi exclusiv directivelor religioase și culturale ale parohienilor săi, trebuie să fie absolvat de grijile traiului zilnic; miruitul la sărbători și altele de acestea, nu mai pot forma un mod de existență, ci cel mult pentru acte de caritate și de interes public; și nici a fi agricultor model, deși practic poate să fie rentabil; căci nu e cea mai înaltă chemare a unui preot ci acela de a fi adevărat păstor model, al sufletelor și al inimilor, îndrumător al acțiunilor mari: religioase-morale, practice și economice.

Nu mai când Biserica și Statul, vor merge mână în mână, pentru realizarea învățăturilor lui Iisus Hristos pe pământ, atunci se va putea cere dela preot, să fie creator de epocă în parohia sa.

Când pe lângă biserică și școală, vom avea organizată tinerimea în fiecare sat și oraș și vom avea pretutindeni case culturale, un cult al mamei și al copilului și o intelectualitate plină de credință și evlavie — abia atunci sufletele tuturor vor bate la fel, către un singur scop, către un singur ideal religios-moral și cultural, care este Hristos, fericirea și viața eternă.

Despre ce să predicăm?

10 Iulie Dumineca IV după Rusalii. Sfințește, Doamne, și preamărește cu Dumnezeiască pute-

rea Ta, pe cei ce iubesc bunăcuviința Casei Tale. Așa se roagă slujitorul Domnului, în fiecare Duminecă și sărbătoare. Totuși sunt ațâția, cari deși se numesc creștini, nu cunosc bunăcuviință, nici în casa Domnului. Oare cari să fie cauzele acestui fapt? În primul rând lipsa de creștere în duh religios din familie, iar al doilea mare vinovat, în această privință, este societatea. Ea este necuviincioasă — cuviincioasă numai de ochii lumii — calcă însă în picioare cele mai elementare norme de bunăcuviință împreună cu toate percepțiile morale, atunci când interesele ei mărunte o cer.

Cine se poartă necuviincios în prezența altora, acela produce sminteală, și vai lui. (Luca 17₁₋₂ Mat. 18.). Să fim deci cuviincioși în toate împrejurările vieții, dar mai vădit față de Domnul, de casa Lui și de toate lucrurile Lui.

Vom arăta — în linii generale — care trebuie să fie ținută adevăratului creștin. Trecând pe lângă o biserică, cruce sau cimitir, bărbății i-și vor descoperi frumos capetele, femeile și le vor pleca și se vor însemna cu semnul sfintei cruci. Lucrul acesta trebuie făcut cu toată liniștea și demnitatea, nu pripit și pe furis. (Mat. 10₃₂₋₃₃); Apoc. 3₅, Marc. 8₃₄), Pilda bună zidește spre bine. Să nu uitați deci părinții, că copiii cari învață a cinsti pe Dumnezeu, aceia își vor cinsti părinții, rudeniile și pe toți oamenii (Pilde 1.).

17 Iulie Dumineca V după Rusalii. Mergând la biserică, să fim pătrunși sufletește de frica lui Dumnezeu, de credință și dragoste, lăpădând dela noi toată grija lumească, toate interesele materiale cari murdăresc sufletul. Să ne aducem aminte, că în biserică o să stăm în fața stăpânului vieții și al morții. (Esire 3₅, Iisus 5₁₅).

Pregătit astfel după cuviință să participi la serviciul Divin, aranjează-ți lucrurile în așa fel, ca să intri în biserică la început, ca să nu conturbi sfânta slujbă. Dacă nu ai orologiu, fi atent la ciocot, căci el i-ți vestește când să pleci. De obicei în biserică noastră, ciocotul se trage de trei ori înainte de începerea slujbei. Întâiaoră el iți zice; pregătește-te, a douaoră, pleacă, iar a treia oră, să fii prezent în biserică.

Ajuns în sfânta biserică, prima privire, primul gând trebuie să fie pentru Dumnezeu. Vei privi deci drept înainte, spre sfântul altar, închinându-te cu smerenie, pentrucă acolo se află tronul, pe care stă pururea — în sfânta cuminătură — Mântuitorul Hristos.

Vei merge apoi să atingi cu buzele sf. Evanghelle — isvorul vieții — și icoana învierii sau a Sfântului, cari se află pe tetrapod, în mijlocul bisericii, arătând prin aceasta cinstea față de cei ce prin viața și moartea lor, ne-au lăsat nouă pilde vrednice de urmat, întru dobândirea mântuirii. Treci după aceasta la locul tău, fără șgomot, demn și cuvincios, neconturbând pe alții. Mai ales femeile să nu producă conturbare, prin foșnetul hainelor, prin gornăitul salbelor dela gât — în biserică ar putea și lipsi — și prin scârjăitul ghetelor.

Nu se cuvine apoi, în casa lui Dumnezeu aflându-te să-ți întorci neconținut capul în dreapta și stânga, cu atât mai puțin să te șoptești cu vecinul ori să râzi. În casa lui Dumnezeu așa să umblăm, ca nimeni să nu privească spre noi și atunci ne va privi și vedea Dumnezeu. (I. Petru 3₁₂).

Raft cu cărți din alte părți

Dr. Vasile Petrașcu, prof. la Academia teologică din Cluj, a publicat o colecție de Primesne (Chinonice) (cu o prefață) în seria următoare :

1	Lăudați pe Domnul (v. I)	D. Cunțanu.
2	" " (v. II)	V. Petrașcu.
3	" " (v. III)	V. Petrașcu.
4	" " (v. IV)	A. Lipovan.
5	" " (v. V)	C. Cherebețiu.
6	" " (v. VI)	V. Petrașcu.
7	" " (v. VII)	T. Lugojan.
8	Ochiul inimii mele (v. I)	D. Cunțanu.
9	" " (v. II)	A. Bena.
10	" " (v. III)	V. Petrașcu.
11	" " (v. IV)	A. Lipovan.
12	La râul Vavilonului (v. I)	V. Petrașcu.
13	" " (v. II)	V. Petrașcu.
14	" " (v. III)	Muzicescu.
15	Spune-mi Doamne (v. I)	A. Lipovan.
16	" " (var. II)	V. Petrașcu.
17	Ostenit-am (varianta I)	A. Lipovan.
18	" " (varianta II)	V. Petrașcu.
19	" " (varianta III)	T. Foșu.
20	Gorurile spun (var. I)	Dav doff.
21	" " (var. II)	I. Vorobchievici.
22	Plecă D-ne urechea (v. I)	V. Petrașcu.
23	" " (v. II)	G. Muzicescu.
24	Doamne înaintea Ta	A. Lipovan.
25	Auzi Doamne glasul	D. G. Kiriac.
26	Doamne ce este omul	A. Lipovan.
27	Ridicat am ochii mei	V. Petrașcu.
28	Gustați și vedeți (v. I)	D. Cunțanu.
29	" " (v. II)	A. Lipovan.
30	" " (v. III)	T. Lugojan.
31	Ascultă Doamne	V. Petrașcu.
32	Doamne unde voi să fug	T. Lugojan.
33	Nădejdea mea	V. Petrașcu.
34	Spune mi Doamne	A. Lipovan.
35	La muntele Sinaiului	T. Lugojan.
36	Paharul mântuirii (var. I)	G. Dima.
37	" " (var. II)	V. Petrașcu.
38	" " (var. III)	T. Lugojan.
39	Al Domnului este	V. Petrașcu.
40	Cât de mărit	I. Cart.
41	Cinei Tale	D. Cunțanu.
42	Doamne până când	A. Lipovan.
43	Doamne nu mă lepăda	V. Petrașcu.
44	Te se cuvine	I. Vorobchievici.
45	Lăuda-te voi Doamne	G. N. Mugur.

Costul net este Lei 125.— exemplarul broșat, sau Lei 150.— exemplarul legat frumos.

Se pot procura de la editorii: Petrașcu & Ardelean Cluj, Str. Memorandului 22 Telefon: 15-21 și 25-47, ori prin Librăria noastră diecezană.

Editura episcopiei Hotinului:

1. Carte de rugăciuni Bălți, 1938. Pag. 48. Prețul 3 Lei.
2. Biblioteca creștinului: No. 8 Sf. Predanie, de pr. T. Armașu, Bălți, Pag. 21. Prețul 2 Lei.
3. Idem: No. 9. Inchinare în Duh și în adevăr, Bălți, Pag. 24. Prețul 2 Lei.

În Biblioteca „Acțiunea Teleormanului” (a părintelui, Pr. Al. Demcescu din Cervenia-Teleorman, care scoate o bună revistă de propagandă religioasă-culturală de caracter local, intitulată și ea „Acțiunea Teleormanului”), au apărut: No. 1-2 Privind rădăcirile din urmă! „Impotriva sectelor”.

Sunt două broșuri mici (16+16 pagini), fiecare cu doi Lei, — bune pentru preoții noștri, cari se interesează de problema sectară, în special adventistă. Se pot cere de la autor, în Cervenia Teleorman.

Cronici

Sfântul Sinod continuându și în zilele trecute ședințele începute anterior, a luat o seamă de hotărâri. Pentru acum putem remarca mai ales două: Una, după care, la Vadul Crișului (în eparhia Orăzilor), unde a aterisat M. Sa Regele la înlocuirea în țară, s'a aprobat înființarea unei Mănăstiri de călugări, cu caracter misionar. — Cealaltă chestiune, de care s'a ocupat Sf. Sinod, a fost: executarea decretului-lege despre seminarele teologice, cari sunt de a se crea, unde ele nu există, pelângă episcopiiile din Patriarhie.

Adunarea generală a Clerului eparhial, întrun't în secție, a decurs în cadre cuviințioase, manifestându-se un interes vădit față de problemele dela ordinea de zi. După ce în alte părți ale acestui organ se dau relații despre cele petrecute cu acest prilej, la locul de cronică înregistrăm și noi evenimentul. Și deoarece un referat ce publicăm — constatăm, nu reproșem — a fost gătit în câțva sumar, adăogăm două lucruri, cari să fie știute ca spuse și de noi mai deaproape. Întâi: Dacă s'au relevat lipsuri și chiar totală absență de activitate (și chiar și de rapoarte) din partea unor despărțăminte protopopești, va stărui și oficialitatea bisericească să fie ajutat actualul președinte al secției eparhiale să-și ducă până la capăt realizarea programei Asociației. Gurile aceste, peste cari s'a trecut cu cruțare de înțeles, trebuie umplute pe viitor. — În al doilea loc: în chestia străngerii rândurilor dintre actualele societăți preotești, răzlețe până acum, Clerul eparhial s'a identificat cu propunerea în cauză a comitetului pentru strângerea rândurilor, pe baza principului federativ, care a fost totdeauna punctul de vedere al Clerului din mitropolia noastră, din motivul că, în acest chip, rămân mai libere mișcarea și acțiunea profesională a Clerului, la el acasă, și fiindcă această organizarea în straturile de jos ale organizației nu împiedică întru nimic strângerea rândurilor, în vederea acțiunilor generale de interes larg, pe Biserica întreagă.

Nou regim pentru Secte a fost fixat, recent, prin Decizia ministeriale No. 26 206, apărută în Monitorul Oficial No. 133, din 14 Iunie a. c. Noi, cei dela acea stă frontieră, cunoaștem, i că din vremea regimului ungar, înfrigurata activitate — dacă o cutem numi așa — a Sectelor, și mai ales stăruițele lor distructive de sub regimul românesc. A um avem bunul prilej de a publica în alt număr, noul Regulament în cauză, cuprinzând — ca o urmare a măsurilor din Noua Constituție — îngrădiri mai precise decât în trecut în fața desmăjului sectar. Ne bucurăm văzând că în guvernul țării se întărește tot mai mult convingerea, pe care Biserica o avea de multă vreme și o spunea cărmuitorilor țării, că sectarismul e o *primejdie națională-politică*, mai mult decât una exclusiv bisericească. Și să n'o utăm că, alături de măsurile îngrăditoare din Regulament — și poate, uneori măcar, mai mult decât acestea — vor avea efect, profetic, deoparte, și de combatere, de a ta parte, și calitățile Clerului, trăitor și lucrător la înălțimea apozitolatului, de care i-a grai't Arhierul, cu atâta temei și convingere cu prilejul recentei adunări preotești.

La Strasbourg s'a ținut, în 15 Mai a. c. o mare serbare românească, organizată de „Asociațiunea Studenților Români Creștini” din Strasbourg. Dimineața s'a servit un parastas de P. Cuv. Părinte Arhimandrit Lău Eugen dela Paris, preoții Gh. Bălăna, I. Dumitrescu și diaconul Totolescu. Au fost de față toate autoritățile și delegați ai tuturor societăților patriotice. Seara s'a dat un concert în sala cea mare a Conservatorului de către corul Bisericii ortodoxe române din Paris. Reușita serbării este dovedită prin elogile aduse de presa din localitate. Domnișoara Elena Văcărescu a conferențiat despre „Erolism și bunătate”. Această serbare a fost aranjată cu ajutorul material al Pr. Cuv. Păr. Arhimandrit Lău, care a subvenționat sumele necesare. Aici amintim, că în Franța sunt înmormântați peste 2500 soldați români și fiindcă majoritatea sunt îngropați în pământul Alsaciei, Studenții români dela Strasbourg cu ajutorul societăților patriotice franceze și în special al acelor dela Gaebrieller se îngrijesc de mormintele lor. (p. f.)

Informațiuni

P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei s'a întors cu bine, dela băile din Karlovy-vary (Karlsbad), încă în 20. I. c. Iar în 24 a plecat, la București, în vederea ședințelor Sfântului Sinod. De acolo apoi se va retrage la Schitul Mitropoliei ort. din Sibiu, Paltiniș.

P. Sf. Sa episcopul Nicolae Colan, după cum aflăm din Monitorul Oficial dela 22. I. c., încetează de a mai figura, interimal, la Ministerul Educației naționale. Interimatul aceluși Minister a fost încredințat dlui Armand Călinescu, ministru de Interne; iar P. Sf. Sa rămâne de acum în fruntea Ministerului Cultelor și Artelor.

Incheierea anului școlar curent, la Academia noastră teologică s'a făcut Sâmbătă, 19 Iunie, într'un cadru mai puțin festiv, dar familiar. După ce s'a săvârșit o doxologie în Paraclisul Academiei teologice, oficiată de I. P. C. Sa Păr. Iconom stavrofor Dr. Teodor Boșiș, rector, în prezența Corpului profesoral și a studenților, a urmat, în sala festivă, o cuvântare, rostită de I. P. C. Sa Păr. rector, în care adresează studenților diferite îndemnuri. După aceasta a urmat cuvântul studentului Gh. Păiușan din an. II, care în numele absolvenților, mulțumește corpului profesoral pentru grija părintească și iubirea cu care i-a alimentat în cei patru ani de studii și pune în vedere, că vor căuta din răspuțeri să muncească în viață, spre a deveni folositori Bisericii și neamului. (p. d)

Biserica din Aradul-nou a primit următoarele daruri: Două covoare prețioase și un sfeșnic la tetrapod, dăruite de d-na *Cornelia Dr. Crișan* de acolo; și două frumoase sfeșnice, cari au fost dăruite de „Societatea ortodoxă a femeilor române” tot de acolo. Consiliul parohial aduce bine meritare mulțumiri, la cari ne alăturăm și noi.

D-l preposit Dr. N. Brinzeu dela Lugoj răspunde, în „Unirea” dela Blaj, la chestia cu

epistolele sale, publicate de noi în facsimil în lipsă de spațiu azi, amânăm replica pe numărul proxim.

Redacțional

În chestia școlii de fete dela Pecica, despre care s'a scris în No. nostru 25, ne-a cerțat dl. Fabian Toma, cu gândul la „satisfacție”, din pricina ofersei ce crede că s'a adus doamnei. soției sale, în calitatea-i oficială. De și nu eram datori, i-am spus dela începutul vorbirii: cine e autorul aceluși articol și că satisfacția o poate alege după plac: prin proces ori prin rectificare, pe care s'o publicăm. Când i-am spus d-sale că, în cazul ultim, ne rezervăm cuvântul din urmă (dacă vom afla-o de necesar) și că, dupăce știe pe autor, nu mai are loc să critice, în localul oficial, nici pe informatorul redacției și nici atitudinea foii, care stă sub regimul legii și sub răspunderea și a autorității bisericești, d sa a plecat, supărat...

Nu ne luăm după supărări, ci o spunem acum așa, deschis, să se știe și de alții: D-l F. Toma e liber să aleagă între desmințirea cu dovezi obiective și între proces Stăm gata și de una și de alta!

Cetitorilor noștri le aducem la cunoștință că, începând cu numărul de față, organul eparhial va apărea, ca în anul trecut, pe întreaga durată lunilor Iulie și August, la câte două săptămâni, în număr dublu.

Mai ales s'o știe aceasta celce au publicat oficiale de făcut, legate de termen.

Poșta Redacției

Pr. N. Ciurescu, Topolovățul mare. Scrisoarea ce ni-al trimis n'o publicăm, nefiind scrisă cu un asemenea gând, Scrisoarea, în forma ei, o puteal adresa părintelui A. A., care a semnat articolul, despre care întrebă cu privire la enoriașii C. Tale, cari să fi umbliat pela Lugoj, în treabă de unație. Bine-ar fi să nu fi umbliat p'acolo. Ia, deci, contactul cu autorul, ori scrie și semnează o desmințire; dar nu pune pe redactorul să adreseze întrebări neavenite.

Sumarele

sesiunii ordinare din anul 1938 a Adunării Eparhiale ținută în 22-23 Maiu 1938.

ȘEDINȚA I.

ținută la 22 Maiu 1938, începând cu orele 12 ³/₄ din zi.

Președinte: Prea Sfinția Sa Episcopul Eparhial Dr. Andrei Maglieru.

Secretar: Dr. Nicolae Popoviciu.

I. Sesiunea ordinară din anul 1938 a Adunării Eparhiale din Eparhia ort. rom. a Aradului convocată de Prea Sfinția Sa Episcopul

Eparhial Dr. Andrei Magieru, cu adresa de convocare Nr. 4218/1938 din 5 Maiu 1938 (Anexa A.) pe ziua de 22 Malu 1938 s'a deschis cu următoarea solemnitate:

La orele 9 a. m. din zi s'a celebrat în biserică catedrală Sf. Liturghie împreună cu Chemarea Duhului Sfânt, la care serviciu divin au asistat onorații membri ai Adunării Eparhiale.

2. La orele 12^{3/4} din zi membrii Adunării Eparhiale s'au întrunit în sala festivă a Academiei Teologice din Arad, rânduită drept local, unde să se țină ședințele Adunării Eparhiale.

3. Membrii prezenți ai Adunării Eparhiale delegă din sânul lor o comisiune compusă din deputații: Dr. Patriciu Țlucra, Antoniu Mocioni și Dr. Pompiliu Cioban, ca să invite pe Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei la ședințele Adunării Eparhiale.

4. Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei prezentându-se în localul Adunării Eparhiale și ocupând scaunul prezidial, rostește următoarea cuvântare: 1)

Adunarea Eparhială primește cuvântarea Prea Sfinției Sale cu vii aclamații.

5. Secretar al ședinței se desemnează: Dr. Nicolae Popovici.

6. Citindu-se apelul nominal, se constată prezența următorilor deputați: 1. Gherasim Andru, 5. Teodor Ardelean, 3. Dr. Eugen Beleş, 4. Dr. Antoniu Bogdan, 5. Dr. Teodor Botiș, 6. Dr. Aurel Cioban, 7. Dr. Pompiliu Cioban, 8. Dr. Gheorghe Ciuhandu, 9. Dr. Aurel Cosma, 10. Mihai Cosma, 11. Dr. Romul Coțlolu, 12. Ascaniu Crișan, 13. Pavel Dârlea, 14. Savu Dorca, 15. Dr. Ioan Drincu, 16. Dr. Lucian Gheorghevici, 17. Procopiu Givulescu, 18. Iosif Goanță, 19. Dr. Adam Iancu, 20. Dr. Cornel Iancu, 21. Gheorghe Ioanovici, 22. Constantin Lazar, 23. Ștefan R. Lungu, 24. Traian Magler, 25. Dr. Vașile Mircu, 26. Antoniu Mocioni, 27. Dimitrie Muscan, 28. Mihai Păcățianu, 29. Dr. Petrila Petică, 30. Ioan Piso, 31. Dr. Nicolae Popovici, 32. Iuliu Putici, 33. Remus Rafiroiu, 34. Petru Sârbu, 35. Axente Secula, 36. Sava Tr. Seculin, 37. Dr. Tiberiu Sevic, 38. Dr. Pavel Sitartău, 39. Dr. Iustin Suciu, 40. Dr. Patriciu Țlucra, 41. Ioan Trifu, 42. Dr. Benedict Ungureanu, 43. Dr. Ioan Ursu, 44. Traian Vațian și 45. Dr. Emil Velliciu.

Fiind prezenți 45 de deputați, înaltul Prezidiu declară, că Adunarea Eparhială, în înțele-

1) Cuvântarea am publicat-o în alt număr al revistei noastre.

sul regulamentului intern, este capabilă de a aduce hotărâri valide.

7. Se prezintă actele intrate și anume:

Raportul general al Consiliului Eparhial plenar No. 4671/1938 despre activitatea sa în anul 1937.

Raportul Consiliului Eparhial Secția bisericească No. 7629/1937 prin care se înaintea cererea studenților dela Academia Teologică, cari au la bază școala normală cu 8 clase și diplomă de învățător, de a fi echivalați cu studenții absolvenți de liceu cu bacalaureat,

Raportul special al Consiliului Eparhial plenar No. 5005/1938 în cauza înființării Episcopiei din Timișoara,

Raportul special al comisiunii de control No. 4844/1938 despre inspecțiile făcute la așezămintele eparhiale,

Se dau comisiunii organizatoare.

Raportul general al Consiliului Eparhial secția administrativă bisericească No. 4290/1938 despre activitatea sa în anul 1937,

Raportul special al Consiliului Eparhial Secția administrativă bisericească No. 2478/1938 despre noua clasificare a parohiilor,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția administrativă bisericească No. 3982/1938 despre noua normă stolară,

Raportul special al Consiliului Eparhial plenar No. 4987/1938 în chestiunea acordării avansurilor din fondul eparhial preoțesc,

Raportul special al Consiliului Eparhial plenar și al Secției bisericești No. 4988/1938 în chestiunea majorării ajutoarelor (pensilor) beneficiarilor rămași în sarcina Fondului Eparhial preoțesc,

Raportul special al Consiliului Eparhial Secția administrativă bisericească No. 4989/1938 în chestiunea suprimării cheltuelilor de înmormântare din Fondul Eparhial preoțesc pe seama personalului bisericesc,

Referatul consilierului referent eparhial P. C. Sa Dr. Gh. Ciuhandu în chestiunea monografiei „Dr. Giorgiu Popa” și alte lucrări istorice.

Se dau comisiunii bisericești.

Raportul general al Consiliului Eparhial, Secția culturală, No. 4720/938 despre activitatea sa în anul 1937,

Se dă comisiunii culturale.

Raportul general al Consiliului eparhial, Secția economică, No. 4754/1938 despre activitatea sa în anul 1937,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 4779/1938 despre conținutul de gestiune a Internatului dela Academia teologică pe anul 1936/1937,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 4238/1938 în chestiunea fundațiunei Dr. P. Tegle,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 6801/1938 despre verificarea gestiunii economice a Mănăstirei Hodoș-Bodrog pe anii 1933—15. IV. 1935,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 4781/1938 despre bugetul Academiei teologice și al Internatului teologic pe anul 1937/1938,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 4780/1938 despre socoata Internatului de fete pe anul școlar 1936/1937,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică No. 1158/1938 cu care se înaintează procesul verbal de anchetă privitor la ieromonahul Ștefan Lucaciu,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică No. 5004/1838 cu care se înaintează socoțile fondurilor și fundațiilor administrate de Consiliul Eparhial,

Raportul special al Consiliului Eparhial plenar No. 4777/1938 cu care se înaintează bugetul Consiliului eparhial pe anul 1938/1939,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 4783/1938 cu care se înaintează socoțile Mănăstirei Hodoș-Bodrog pe timpul 1 Ianuarie 1937 — 31 Martie 1938,

Raportul special al Consiliului Eparhial, Secția economică, No. 3669, 3670/1938 despre gestiunea Tipografiei și Librăriei diecezane pe anul 1937,

Se dau comisiunei economice.

8. La propunerea Înaltului Prezidiu Adunarea Eparhială alege cu aclamație pentru un loc vacant de membru cleric ordinar și pentru un loc vacant de membru mirean ordinar în Comisiunea organizatoare a Adunării Eparhiale pe deputații Dr. Nicolae Popovici și Dr. Aurel Cosma.

9. Se prezintă cererile de concedii pentru sesiunea întreagă a Adunării Eparhiale ale deputaților: Dr. Iustin Marșieu, Dr. Mihai Mărcuș, Dr. Pavel Obădeanu, Ștefan Mateescu, Dr. Teodor Băbușla, Petru Marșieu și Dr. Alexandru Horga.

Concediile cerute se acordă.

10. Terminându-se ordinea de zi a ședinței prezente, Înaltul Prezidiu anunță, că ședința

următoare se va ține astăzi 22 Mai a. c. orele 5 d. m., când se vor pune la ordinea zilei rapoartele comisiunilor Adunării Eparhiale.

Cu aceste, ședința se ridică la orele 13¹/₄.

Acest proces verbal s'a citit și verificat în ședința a 3-a a Adunării Eparhiale ținută în ziua de 23 Mai a. c., la orele 10 a. m.

Președinte,
(ss) Andrei, Episcop

Secretar,
(ss) Dr. Nicolae Popovici

Inștiințare

Recunoscută fiind de On. Ministeriu al Cultelor și Artelor parohia nou-înființată **Vața de Jos** (protopopiatul Hălmagiului, în jud. Hunedoara) și fiind de trebuință îndeplinirea postului preotesc din aceea parohie, prin aceasta se aduce la cunoștință de obște, că reflectanții la acel post vor avea să prezinte *Consiliului eparhial* documentele lor personale, de studiu secundar și teologic, ca și despre serviciul eventual de până aci, *în 15 zile* dela data primei publicării a înștiințării de față.

Pentru acum, se pune în vedere celui ce va fi numit de aici, că va beneficia de stolele parohiale obișnuite și de salariul dela Stat, deja asigurat, potrivit calificației, rămânând să stăruim pentru toate posibilele îmbunătățiri de situația fiitorului preot, potrivit rolului bisericesc și cultural, ce va trebui să-l aibă în aceea *localitate balneară* în dezvoltare.

Arad, 23 Iunie 1938.

† Andrei
Episcop

Eforia Fundațiunii Culturale „Dr. Ioan Mihu“, Sibiu.

Nr. 65/938.

Concurs de vințeler

Pentru ocuparea postului de *vințeler* la via de circa 7 jug. a Fundațiunii culturale Dr. Ioan Mihu, dela Băcăinți, gara Șibot, jud. Hunedoara, se publică concurs.

Dela reflectanți se cere să fie cetățeni români de religie ortodoxă, să aibă practică în lucrarea vie, și tratarea produselor ei și să aibă garanție materială și morală.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt: locuință în natură, lemne din pădurea Fundațiunii și salariu după învoială.

Cererile de concurs, timbrate, se vor înainta până la *15 Iulie a. c.* la adresa: Fundațiunea culturală Dr.

Ioan Mihiu în Sibiu, Str. Mitropoliei 32 — însoțite de următoarele acte:

1. Act de botez.
2. Certificat de cetățenie.
3. Certificat despre școlile cercetate.
4. Certificat de moralitate, dela of. parohial.
5. Certificat despre serviciile prestate.
6. Certificat despre averea ce o posedă
7. Alte acte recomandatoare.

Cuc. preoți sunt rugați a atrage atențiunea celor interesați, asupra acestui concurs.
Sibiu, la 15 Iunie 1938

*Eforia Fundațiunii culturale
Dr. Ioan Mihiu.*

Nr. 5006 — 1938.

Comunicat

În scopul colaborării Bisericii cu „Straja Țării”, Consiliul eparhial a luat următoarele hotărâri:

1. Pentru îndeplinire sarcinii de inspector misi-onar străjeresc, îndrumător în cuprinsul eparhiei Aradului, a numit, pe profesorul de religie *Nicolae Tandrau* din Arad.

2. Pentru Arad, a numit confesor pe preotul *Viorel Mihașiu*, paroh în Arad.

3. Pentru Timișoara a numit confesor pe preotul *Melentie Șora*, paroh în Timișoara.

4. Preot al Cohortei în fiecare comună sau sat este preotul local. Unde sunt mai mulți preoți — cel mai tânăr.

Comandantul străjii țării va da instrucțiunile necesare.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 21 Iunie 1938.

† *Andrei*
Episcop

Mihal Păcășan
consilier ref. eparh'al

Publicațiune

Se publică licitație cu oferte închise pentru pictarea murală a bis. ort. rom. din *Moroda*, pe ziua de 10 Iulie a. c. Doritorii de a lua această lucrare pot să se informeze în orice zi la oficiul parohial din loc Parohia nu dă spese de prezentare.

În caz că licitația dela 10 Iulie nu va avea rezultat, consiliul parohial va da lucrarea prin bună învoială cui va crede de cuviință,

Consiliul parohial.

Publicațiune

Consiliul parohial ortodox român din *Șebîș*, publică licitație minuendă verbală, pentru facerea din nou a gardului în jurul sf. Biserici, din piatră cioplită și

grilaj de fier. Licitația se va ținea în ziua de 10 Iulie 1938 la ora 3 d. m. în localul școlii, edificiul conțesional din *Șebîș*. Planul și devizul aprobat de Ven. Consiliu Eparhial cu Nr. 3149—1938 precum și caetul de sarcini se poate vedea în orice zi la Oficiul parohial.

Consiliul paroh'al.

Posta administrației. On. Oficiu parohial *Șebîș*. Costul publicațiunii este 150 Lei.
Administrația.

Publicațiune de licitație

Consiliul parohial ortodox român din comuna *Ianova*, în baza planului și devizului aprobat de Veneratul Consiliu Eparhial cu Nr. 5430—1938, publică tratare prin bună învoială cu supraoferte verbale pentru repararea internă și externă, precum și pentru zugrăvirea internă a bisericii.

Planul, devizul, caetul de sarcini se pot vedea zilnic la Oficiul Parohial ortodox român din *Ianova*. Valoarea devizului este de Lei 80.000.

Tratarea se va ține în ziua de 10 Iulie 1938, ora 14, în localul școlii primare de stat din *Ianova*.

Concurenții vor depune o garanție de 5%, din valoarea devizului, în numerar.

Concurenții nu pot pretinde cheltueli de deplasare. Consiliul parohial, fără considerare la rezultatul tratării, își rezervă dreptul de a încredința lucrările acelui concurent, care prezintă mai multă garanță.
lanova, la 27 Iunie 1938.

Cons. parohial ort. român din *Ianova*.
Prin *Alexa Puta*, paroh. preș.

Posta Administrației. On. Oficiu parohial *Ianova* Costul publicațiunii este de 280 Lei.
Administrația.

Publicație de licitație

Consiliul parohial ort. rom. din *Cicir* publică din nou concurs pentru pictarea bisericii, care se va ținea în ziua de 10 Iulie a. c. în sala de învățământ la orele 15 p. m. pe lângă următoarele condițiuni:

1. Nu admit la concurs decât pictori și zugravi autorizați.

2. Prețul de strigare: 70.000 lei.

3. Spesele de deplasare privesc pe amatori.

4. Consiliul își rezervă dreptul a da lucrarea pictorului în care are mai multă încredere, fără considerare la rezultatul licitației.

5. Planul, devizul, condițiunile detaliate la Oficiul parohial, zilnic.

Pr. M. Morgovan
președinte